

La convenció republicana proclama Bush candidat a la reelecció

La reunió dels porucs

El Partit Republicà ha celebrat a Houston la convenció que havia de proclamar Bush candidat a la reelecció com a president dels Estats Units. Ho ha fet en un ambient de pessimisme pel que diuen les enquestes.

En beisbol la jugada més bona, i pràcticament l'única divertida, és el *home-run*. I l'Astròdrom de Houston, on se celebrava la convenció republicana, té el rècord de *home-runs* d'Amèrica. Ja es va encarregar un dels oradors de recordar-ho. Com volent animar d'aquesta manera el decaïgut ànim dels republicans. Va venir a dir que ja veureu el gran gol que fa Bush el 2 de novembre, dia de les eleccions. Uns aplaudiments tímids el van encoratjar. Entre els delegats ja circulava el número de la setmana passada de la revista *Time*. La portada era dedicada a Bush, amb una frase significativa: "El combat de la seua vida". ¿Com? Sobre el paper, el combat de la seua vida s'hauria hagut de produir fa quatre anys, quan lluitava per arribar a la Casa Blanca. Ara ja és president i això no li ho llevarà ningú en un país, els Estats Units, que respecta com pocs els presidents retirats. La portada de *Time*, el que explotava era la sensació que George Bush pot perdre la presidència. Sensació que era amplificada a l'interior. I d'ací es deduïa que Bush s'enfrontava al combat de la seua vida perquè ell podia ser l'artífex del retorn dels demòcrates a la Casa Blanca després de 12 anys. Una autèntica vergonya, pensant des del reaganisme sociològic, del qual Bush és un dels caps de fila.

L'entrevista de *Time*, revista tèdicament amiga del partit de l'elefant, era francament sorprenent. Presentava un George Bush abatut que incorria en diverses errades, pròpies d'un candidat novell, com era reconèixer diverses vegades, des del despatx Oval, que les coses van malament. Per acabar-ho d'empastrar, Michael Kramer, l'autor de l'entrevista i vell conegut de Bush, es permetia explicar que l'havia vist molt fluix, mancat d'empenta, i que, en realitat, semblava més preparat per convertir-se en un ex-president que en cap altra cosa.

Aquest desànim no ve perquè sí, és clar, sinó de la tossuderia de les enquestes d'opinió que situen el candidat demòcrata Bill Clinton davant del president Bush. L'inici de la convenció va acostar els dos candidats una miqueta, però la diferència continuava sent abismal: quasi 20 punts a favor de Clinton.

L'evident nerviosisme de la cúpula republicana es deixà translluir sobretot en dos fets. El primer, l'anunci fet per Bush que canviaria alguns secretaris (ministres, per a entendre'ns) i alguna de les prioritats de la seua agenda. Als oradors els va faltar temps, a partir d'aleshores, per apropiarse la consigna de canvi que, tan hàbilment, havien explotat els demòcrates en la convenció de Nova York. "És l'hora del canvi" repetien a tort i dret els delegats, sense acabar d'entendre a qui afavoria aquella estranya consigna. Si el president era el d'ells, ¿què calia canviar? Les travesses que, immediatament, van començar a circular complicaven notablement l'ambient. Per exemple, quan va circular que l'únic secretari d'origen llatí seria remogut. La convenció tenia previst fer una crida als hispanos perquè votaren els republicans perquè aquest és l'únic partit que ha dut un dels seus a un alt càrrec de l'administració. ¿Però com fer-ho en aquestes condicions? I no era aquest el problema més seriós. Els tres homes clau de l'economia americana entraven en les travesses de substituïts. El missatge era clar: la política econòmica canviarà radicalment. Però bé, això representa acceptar que l'economia va fatal, cosa que admetia Bush en l'entrevista de *Time*. De nou ningú no sabia què pensar ni a qui afavoriria més aquesta política, a quin candidat.

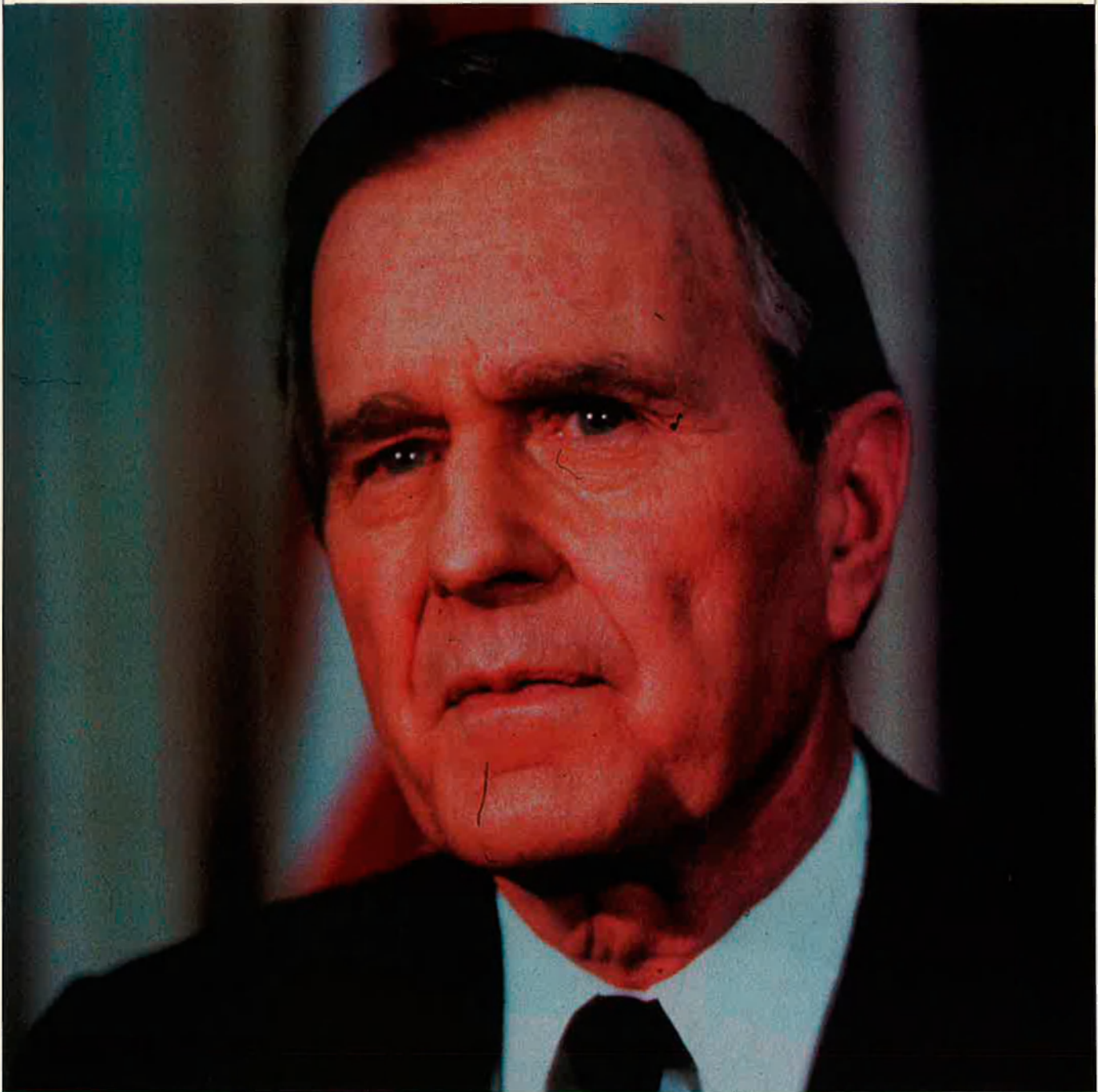
El segon element que deixava entendre que les coses anaven malament era l'obsessió dels oradors a culpar el Parlament de la mala situació del país. Un Parlament que, és clar, controlen els demòcrates. Tots els oradors ho van dir i repetir: si el

país funciona malament és per culpa del Congrés. D'on tornava a sorgir una lectura com a mínim insòlita. Si això fos cert, ¿és que el president no pinta res? Malament, fos quina fos la resposta a l'interrogant.

Ara, en realitat, les mostres de nerviosisme pre-electoral ja havien començat unes setmanes abans quan James Baker (el republicà més popular i eficient, juntament amb Barbara Bush) havia estat apartat de la Secretaria d'Estat perquè es fera càrrec de la direcció de la campanya electoral. Tota la llenya al foc. Les travesses sobre una hipotètica administració Bush-2 li atorgaven, a canvi, un premi important. Baker té tots els números per a ser el cap de gabinet, una espècie de primer ministre si Bush tornava a guanyar. Ho tindrà ben merescut si ho aconsegueix.

Pel que fa a l'escenografia, la convenció republicana no tingué tampoc el color ni la vistositat de la demòcrata. El delegat republicà, eminentment conservador, no té aquest aire de protesta que distingeix els delegats demòcrates i segueix els mítings més com una festa que cap altra cosa. Festa que, per cert, empalmava amb els concerts de música que es feien durant llargues hores a l'Astròdrom, veí de l'Astròdrom. Els delegats republicans tenen una aparença més plàcida i es dediquen més a aplaudir els líders i a brandar pancartes amb els seus noms que no a reclamar l'atenció sobre algun problema, com fan els demòcrates. Tot i això, sempre hi havia lloc per a les emocions. Així, una bona part de l'estadi va poder esbrincar el governador Weld, republicà de Massachussets, quan aquest anuncià el seu desacord amb Bush per la qüestió de l'avortament. O pogué aplaudir un antic *quarterback* dels Dallas Cowboys, cridat per a presentar Jack Kemp, possiblement el més ideòleg dels dirigents del Partit Republicà.

La resta entrava tota en l'ortodòxia més estricta. Globus, milers d'insígnies amb

George Bush no té gens fàcil la reelecció a la presidència dels Estats Units, després que el seu contrincant demòcrata, Bill Clinton, l'avantaja en les enquestes d'opinió.

ARXIU

l'elefant, que és el distintiu del *Great Old Party*, un escenari menys atapeït que no el de la convenció demòcrata i l'escut del president dels Estats Units, ben visible a la cadira que Bush ocupà. Els discursos, ideològicament, tampoc no sortien de l'ambient. Obsessió pels valors tradicionals. Obsessió per la família, que incloïa atacs constants als homosexuals o a les mares fadrines. Obsessió per l'ordre, que incloïa furibunds atacs contra Clinton, governador d'Arkansas, per la seua política de reinserció dels presos. Obsessió per un

patriotisme del qual els republicans semblen tenir l'exclusiva. I obsessió, sobretot, per fer veure que regna la tranquil·litat allà on la preocupació era una evidència massa generalitzada. El primer dimarts després del primer dilluns del mes de novembre d'aquest any de traspàs, tal com mana la tradició, hi ha eleccions. I la proximitat de la data era la principal raó del nerviosisme. Això i la presumpció que caldrà fer autèntiques meravelles per rebaixar la diferència de popularitat que Bill Clinton té a favor seu. La convenció era el

lloc clau, però no ha acabat de funcionar. Potser les rodes de premsa de Woody Allen, explicant els seus problemes amb Mia Farrow, i de Larry Bird, anunciant la retirada del bàsquet, van escatimar protagonisme a la cita de Houston. Potser és que la batalla és massa difícil en aquesta ocasió. Les samarretes més populars de la convenció demanaven quatre anys més per a Millie, la gosseta dels Bush. Potser Clinton s'avindrà a quedar-se-la.

Vicent Partal